A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

Békehírnök

2016. december 18–25. ALAPÍTÁSI ÉV: 1895 CX. ÉVF. 51–52. SZÁM

Gyermek születik nekünk...

Nagy hála van a szívemben, hogy vannak gyermekeim, és megérhettem azt, hogy unokáim születtek. Kimondhatatlan öröm volt, amikor első gyermekünk érkezett. Nem nagyon értettünk még ahhoz, hogy hogyan is kell bánni egy kicsiny babával, de igyekeztünk mindent a legjobban tenni. Nagyon megható volt látni a szép kisgyermeket, akit kaptunk, de nem tudtuk, hogy ki lesz majd belőle. Ma már tudjuk, hiszen felnőtt ő is meg a testvére is, és Isten ajándékának tekintjük őket mindmáig. Mostanában unokáimat foghatom a kezemben, és ámulok az élet csodáján, s advent idején az öthetes *Lehelt* dajkálva kinyílt előtte Isten különös útja, Jézus földi életének története.

Kétezer éve Mária és József is szent megilletődöttséggel foghatta kézbe a Gyermeket, aki nem csupán kicsiny volt és gondozásukra szoruló, de egyben Isten Fia, a régi próféciák és a nekik tett ígéret beteljesedése. Micsoda méltóság volt benne, milyen féltő szeretettel, törődéssel kellett körülvenniük, amikor az Úr rátekintett szolgálólányára és annak igaz vőlegényére, majd házasságukra.

Az agg Simeon beszéde megdöbbenthette őket, de a mennyei Atya segítségével ellátták feladatukat, betöltötték küldetésüket.

Gyermek született nekik és nekünk, de a gyermek felnőtt, aztán nagyszerű szolgálatot végzett, majd a világ megváltását, élete főművét is megcsodálhatjuk, hiszen élhetünk kereszthalála által, és együtt örülhetünk dicső feltámadásának, mennybemenetelének, és boldogan várjuk, hogy egyszer visszajön és minden szem meglátja őt.

Az ünnep most mégis a gyermek Jézus felé vezeti gondolatainkat.

Isten elküldte, ideadta, ránk bízta egyszülöttjét, hogy az embertestbe költözött istenfiút, Jézust befogadjuk, elfogadjuk, megismerjük, kövessük. Mert úgy szerette a világot, hogy megmentése érdekében ezt is megtette. És Jézus valóságos emberré lett.

Születésnapot ünneplünk. Jézus Krisztus születésnapját. Fontos a születése, hiszen születésnapokon gyakran elővesszük a régi képeket, és emlékezünk, de nem a kisgyermeket látjuk az ünnepeltben, hanem életének arra az állomására is emlékezünk. Van egy fényképem, amelyen néhány órásan vagyok az édesanyámmal. Ma egészen másként nézünk ki. Az a nap része volt az életünknek, de nem a célja.

Az Úr Jézus életének is fontos állomása a testet öltés, a megszületés, de ez csak egy állomás a cél eléréséhez.

Most, amikor jólesik elidőzni a karácsony nagyszerű hangulatában, hallgatni a csilingelő harangokat, gyönyörködni a fényárban, nehogy ebben maradj, hiszen ma már nem a gyereket ünnepeljük, hanem a világ Üdvözítőjét, és őt magasztaljuk, mert értünk vállalta, hogy gyermekké legyen, hogy velünk, köztünk éljen, hogy mi általa Isten gyermekeivé legyünk, sőt Isten igazsága őáltala. A mi világunkba érkezett, hogy mi megérkezhessünk az ő világába.

Áldott karácsonyt!

Mészáros Kornél

Minden kedves olvasónknak áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,11)

A HÉT GONDOLATA

Egy-egy jelentős történelmi személy életművének hatása leginkább saját nemzedékében vagy a közvetlen következőkében érzékelhető. Vívmányaik előbb-utóbb túlhaladottá válnak, legfeljebb alapozó rétegként húzódnak meg a mindenkori felszín alatt. Tudomány, technika, politika színtere és aktualitásaik változékonyak. A kiválóságok életművei születési emléknapokká zsugorodnak.

Jézusé azonban jóval több, kilóg a sorból, hiszen ő születése után több mint kétezer évvel is él, életműve pedig örök érvényű. Az egész Biblia központi üzenete benne rejlik a fent idézett egyetlen mondatban. Utal Jézusnak mind emberi (Dávid háza), mind isteni (Úr!) származására. Születésével – ami végbement történelmi esemény – testi formát öltött, hogy véghez vihesse szabadító tettét. Tér („városban”) és idő („ma”) keretei közé lépett. Mindez céllal, a mi érdekünkben („nektek”) történt.

A pásztorok kiváltsága csupán abban állt, hogy elsőként értesültek a jó hírről. Érvényét ez nem vesztette, sőt azóta elhallatszik a föld végső határáig!

Így jutott el hozzánk is. Elcsépelhetetlenül visszhangzik ma is: kész és képes megszabadítani minket is!

(Várady Endre)

A HÉT GYAKORLATA

Ünnepeld meg mindennap Jézus Krisztus földre születését a szívedben reggelente!

A HÉT IMÁJA

Uram Jézusom, vinni akarom mindenfelé és mindenkinek a hírt: van megváltás, mert van Megváltó! Vinni akarom a hírt, a híredet! Ámen.

Ünnepek versei

A napkeleti bölcsek

Ama csillag után.

A holdsugaras hideg éjszakán,
Mint egy fehérlő, csendes álom,
Úgy vonult el a komoly karaván.
És elől ment a három.

A sziklás föld mogorván és kopáron
Feküdt el lábaik alatt.
Méltóságos sora a száz tevének
A harmaton halkan haladt.
És mintha fehér árnyak lengenének,
Úgy vonult végig a fehér sereg
A völgyön, ahol nem nőttek virágok,
S a városon, ahol az emberek
Nem virrasztottak és nem énekeltek.
S ahol nem látta őket senkisem.

És így suhant el csendesen
Életre éledt vágya Napkeletnek
Az ezredéves éjszakán.

Ama csillag után.

Sík Sándor

A fényességes angyal is
Emlékezés egy világháborús karácsonyra

Az égbolt elsötétedett.
S akár a végítélet
zord fellege tört volna ránk,
a föld is oly sötét lett.

Gyermekszívünk is oly nehéz!
A házak és a kertek,
az egész törékeny világ,
éreztük, velünk reszket.

Aztán a roppant csöndön át
puhán és észrevétlen,
a hangtalan meginduló
és puha hóesésben,

akár a fényes pelyhek is
vigyázva földet értek,
a fényességes angyal is,
ő is a földre lépett.

Pilinszky János

Krisztus-várás

– Hogyhogy semmi hír?! – a Sötétség szeme fölparázslott. Az alvilági szolgalelkek rémülten húzták összébb magukat.

– Miből gondolod, ó, Legsötétebb mester, hogy annyi évezred hiábavaló várakozása után épp most történne valami? Miért érdemelné ki az ember, hogy jöjjön, aki a kígyó fejére...

– Ne merd kimondani! Ostobák vagytok. Miért *érdemelné* ki? Az ember csak halált érdemel. És mi megadjuk neki! De nem látjátok a jeleket? Gábriel átlépte a határt.

– Nem először, ó, Legsö...

– Eltompultatok, hogy nem érzitek a sok jövés-menést?

– Mi...

– Ez is az Ő műve, rejteget valamit...

– Kémeink ott vannak a zsidó király palotájának minden zugában, a királyi korona alatt is, tudod, Uram, hogy ez mit jelent.

– Csinált velünk valamit! Azt hiszi, elrejtheti előlünk a kis titkait... – mormolta elgondolkodva a Sötétség, majd közel hajolt halovány szolgalelkeihez, hogy velejükig hatoljanak mélyből előkúszó szavai: –, de drágán fog fizetni ezért a tévedéséért is...

A kis csacsi egykedvűen baktatott a fehéren porzó úton. Hátán könnyű teherként ült a pöttöm kismama domborodó nagy pocakkal kendői alatt. Az fiatalasszony félt. Annyi sok oka volt rá. Az ismeretlen út, az ismeretlen emberek, az ismeretlen fájások, az ismeretlen gyermek ott belül... az ismeretlen jövő. A férje, József halkan noszogatta a szürke kis patást. Nem mintha kellett volna noszogatni, éppenséggel alig tudta visszafogni magát a nagyfülű. Parancsot kapott a feltűnésmentes bandukolásra, mert legszívesebben boldog ugrándozásba és iázásba kezdett volna, s abba se hagyja, amíg csak látja ezt a sok-sok szépen csillogó harcos angyalt itt az út mellett, elöl is, hátul is, de még alul és fölül is csak úgy ragyogtak körülöttük. Ám hiába pislogott csillogó nagy szemeivel az emberre, aki vezette, úgy tűnt, ő semmit sem lát. Soha ilyen biztonságban nem érezte még magát a kis patás, soha ennyien nem vigyáztak minden lába minden lépésére. Sehol egy légy. Hm! Bármeddig elvitte volna ezt a halk szavú kismamát a Gyermekkel, akire az egész menny vigyáz...

– Hogyhogy sehol semmi??? – kérdezte a Sötét, akinek leheletétől elfonnyad az élet.

– Eltakarták előlünk az eget...

– Bolondokat beszélsz!

– Uram, egyetlen csillag sincs a helyén...

– Nem tudom, hogyan csinálja, de *most* történik!!! Érzem a visszafojtott örömöt, ott lüktet minden fűszálban. Gyűlölöm Őt!!! Ne mozduljatok Heródes mellől! Valakik jártak nála...

– Úgy lesz, ó, Legsötétebb, de mi van, ha mindez csupán félrevezetés?

– Kételkedni mersssz...?

Megtépázott hírnök rontott a terembe: – Uram! A hely nem a főváros volt, hanem Betlehem!

– Betlehem? – a félelmetes szemek hitetlenkedve fölizzottak. Senki sem merte megtörni a beállt csöndet. Majd olyan hang hallatszott, amitől a lelkek reszketve összeverődtek: a nagyúr felnevetett. – Nem királyként jön! Ő meg a világmegváltó tervei! Még mindig szereti azt a marék sarat, ami ott csúfolja meg, ahol csak akarom. Ezt rejtegette olyan nagyon, nem szégyellt gyermekként jönni. Eljött a mi időnk! Halandóvá vált az Isten! Megöljük azt a gyereket!!!

– De hogyan ismerünk rá?

– Sok időt vesztettünk. Megölni, akit csak lehet! Küldjétek Heródest!

„Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendős és ennél fiatalabb fiúgyermeket ahhoz az időhöz mérten, melyet a bölcsektől megtudott." (Mt 2,16)

„A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt addig a napig, amíg meg nem kezdte küldetését..." (Lk 1,80)

Szommer Hajnalka

A legnagyobb segítség

„Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét annak bűneiből.” (Mt 1,21)

Jézus Krisztus úgy vállalt közösséget az emberrel, hogy ténylegesen segített rajta. Erre utal a neve is. Jézus azt jelenti: Isten megsegít. Így is mondhatjuk: Jézusban adja Isten az embernek a legnagyobb segítséget. Így magyarázza ezt Józsefnek az angyal is, amikor ezt mondja: „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” Ez a szó: megszabadít, ezeket is jelenti: életben tartani, megmenteni, kiszabadítani, meggyógyítani, megváltani, üdvözíteni. Jézus nevében benne rejlik egész életének programja: segíteni, gyógyítani, szabadítani, menteni, életben tartani. Erre, és nem másra küldetett.

Jézus követése azt jelenti, hogy segítünk. A kereszténység elsősorban nem világnézet, nem kultúra, nem tudomány, nem teológia, nem rendszer, nem harc valami vagy valakik ellen, hanem olyan életforma, amelyben és amelyen keresztül Isten segít, ment, gyógyít, szabadít. Jézus tanítványainak fel kell tenniük a kérdést: hogyan segíthetek a gyermekeknek, hogyan segíthetek a szülőknek, a munkahelyen hogyan segíthetek munkatársaimnak? Hogyan segíthetek a fiataloknak, az öregeknek? A vezetőknek azt kell kérdezniük, hogyan tudnának még jobban segíteni beosztottaiknak, a beosztottaknak azt kell kérdezniük, hogyan tudnák még jobban, gyümölcsözőbben segíteni a vezetőket.

Jézus nevével elválaszthatatlanul összefügg a legnagyobb segítség: a bűnből való szabadítás. *„Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.”* (Róm 3,24) Nem könnyű elfogadnunk, hogy életünk tulajdonképpeni nagy problémája a bűn, és hogy a megoldás nem más, mint a bűnbocsánat.

A bűnbocsánat elnyerése által újat lehet kezdeni, újra fehér lap kerül a kezünkbe, és a rontás, az összekuszálás folyamata helyett elindulhat a gyógyulás, a gyógyítás folyamata egyéni és közösségi életünkben.

A bűnbocsánat ugyanis nem egyszerűen valaminek az eltörlését, megsemmisítését jelenti, hanem új életet is hoz. Isten úgy segít rajtunk, hogy kicseréli önző, magunk körül forgó, magunknak való életünket, és annak a Jézus Krisztusnak az életét plántálja belénk, akinek életeleme a másokon való segítés, mások boldogítása: *„többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem...”* (Gal 2,20) Ez azt jelenti, hogy az ő szeretetével segítünk. A segítés programja akkor válik valóságossá napról napra életünkben, ha naponként elfogadjuk bűneink bocsánatát és vele együtt az új életet, amely másokért él.

Kívánom, hogy Jézus Krisztus születésének emlékünnepén erősödjön meg bennünk az a tudat, hogy Isten azért adott új életet, hogy mi is segítsünk másokon, nemcsak karácsonykor, hanem mindenkor.

Nemeshegyi Zoltán

Isteni ajándék

A legtöbb ember akkor is küszködött. Várták a csodát: sorsuk jobbra fordulását. Dolgoztak, néha odaálltak egy-egy önjelölt vezető mögé, hogy aztán bennük is csalódjanak. Közönyösek voltak: csak a mai napot kell túlélni, aztán meg a holnapot, meg az azutánit...!

És akkor: *„az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: »Ne féljetek, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.«”*

Ennyi csalódás után lehet még valakinek hinni?

A pásztorok fásultságát legyőzte az angyal megjelenése. Ünnep a mennyben és ünnep a földön? Csak el kell indulni. Megtalálni egy újszülöttet, aki sír, gondoskodásra szorul. Születésének körülményei nem túl fényes jövővel kecsegtetnek. De az az angyali szó...! És meglátták az Üdvözítőt! Ők az elsők, akik részesei lettek a kibontakozó csodának. Nem tudtak arról, hogy a születés célja jó 30 évvel később fog kiteljesedni egy Koponya-hegy nevű helyen.

Akinek születését csodás jelek kísérték, akihez annyi reményt fűztek, annak hogyan lehet ilyen vége? Tévedés volt? Nem! Szeretet, az Isten szeretete. A bűnben, csalódásban, fásultságban, reménytelenségben élők felé áradó szeretet. Isten Báránya megszületett és meghalt, hogy mi élhessünk.

Ő ma is mondja: „Jöjjetek énhozzám...” Mondhatja, mert Isten feltámasztotta őt a halálból. Egyedül ő az, akiben megvan a halált is legyőző szeretet. Ma is ő lehet életünk felülmúlhatatlan ajándéka.

Dani Zsolt

Akciós Jézuska karácsonyra

Az ünnepek előtt mindenki igyekszik ajándékokat vásárolni szeretteinek. Az áruházak csordultig vannak ruhákkal, játékokkal, műszaki cikkekkel, illatszerekkel. A fogyasztói társadalom új jelentést adott Jézus Krisztus születésnapjának. Valóban minden eladó, mint Babilonban: az arany, az ezüst, a gyöngyök, a fahéj, a balzsam, a kenőcsök, a tömjén, a bor, az olaj, a juhok, a lovak, a kocsik, a rabszolgák, sőt az emberi lelkek is (Jel 18,11–13).

A gondosan kidíszített üzletek, melyekben halkan szól a *Csendes éj*, akciókkal próbálják becsalogatni a vásárlókat. Nemcsak fekete pénteken, de az advent egész ideje alatt 20-30-40-50% leárazás és előnyös hitelkonstrukciók segítik az ajándékozó sokaságot. De most nem erről a jelenségről szeretnék írni, hanem egy másik akcióról, mely ugyanolyan csábító, de még rombolóbb.

Tapasztaljuk, hogy a XXI. századi ember egyre kevésbé érzi szükségét a hitnek, a vallásnak. Úgy érzi, egyedül is meg tud birkózni élete nagy kihívásaival, nincs szüksége Istenre. Ez persze egy nagy önbecsapás. Mivel egyre keresetlenebb áru Jézus követése, ezért vannak tanítók, közösségek, akik akcióval, kiárusítással próbálják mégis vonzóvá tenni a kereszténység évezredes üzenetét. A leértékelt Jézus már a miénk lehet megtérés, életszentség, követés, életünk halálba adása nélkül is. Nincs elvárás, nincs kötelesség, mindenki akkora árat fizet érte, amekkorát jónak tart. Ha valaki évente csak kétszer látogat el a templomba, az imaházba, az is elég. Ha valaki nem adakozik, megteheti. Ha valaki nem akar szolgálni, megteheti. Minden önkéntes, minden választható. Az akciós Jézus alkalmazkodik hozzánk, nem szól bele döntéseinkbe, ajándékozhatjuk? A szeretet ünnepe. A békesség ünnepe. Hol van a szeretet, hol van a békesség? Minden zakatol körülöttünk, jót akarunk, s rosszra fordul. Ki játszik velünk ilyen gonosz játékot? A lelkünk ellensége? Vagy a bennünk lakó énünk, aki nagyon élvezi, amikor dicsérik, kedveskednek neki, a kedvét keresik, egy picit még kényeztetik is, amikor azt hiszi ez az énünk, hogy mennyire szeretik. De ha valami ebből kimarad, nem kap eleget, máris hisztiben tör ki: „Hát engem senki nem szeret!?”

(Folytatás a következő oldalon)

Porcukorral hintve

Megédesített heteket élünk. Szaloncukor, narancs, citrom, fahéj, szegfűszeg, gyömbér... Az adventi időszak egyre inkább már a karácsony ízét, fényét, illatát kínálja számunkra. Ezzel próbáljuk jól kinyújtani a karácsony örömét, szépségét minél hosszabb időre. Gyertyákat gyújtunk. Piroslik a Mikulás, aki már nemcsak a gyerekek kedvence, mert Miklós-napon megtömködi a kis csizmákat édességekkel, hanem messziről hívogatóan integet egész decemberben az üzletek kirakatából. Mindenfelé idejekorán feldíszített karácsonyfák emlékeztetnek bennünket, hogy valami közeledik, sőt már itt van, egy olyan ünnep, ami mindenkinek nagyon fontos. Készülnek a mézeskalács díszek, az aprósütemények, az almás rétesek, minden-minden behintve porcukorral, hófehér tojáshabbal díszítve, hogy fehér legyen, mint a hó. Mert a mi világunkban a karácsony színei, a fehér a havat, a zöld a fenyőt, a piros pedig a meleget, a fényt, a tüzet idézik.

Miért ez a nagy rákészülés erre az ünnepre?

Miért ez a sok kellék, gyönyörűnél gyönyörűbb dekoráció? Miért kell a hangulat, az ízek, a mézeskalács, a bejgli? Mi az értelme az adventi gyertyagyújtásnak? Mi értelme a sok drága ajándékkereséssel eltöltött órának, s annak a hatalmas jóindulatnak, ami minden embert eltölt, hogy adományozzunk, tegyük széppé mások, a nélkülözők karácsonyát?

Hiányzik valami az év többi napjából? Szeretnénk szeretetben, elfogadásban, örömszerzésben élni? Keresni azt, amivel a másikat, a többieket, még az idegeneket is meg-

Mi a szeretet? Milyen az, amikor tudom, hogy szeretve vagyok?

Az igazi szeretet nem piros masnival átkötött, díszes dobozban érkezett a földre. Észrevétlen, teljesen jellegtelen helyzetben, két fiatalnak hivatalos ügyintézés közben kellett fogadnia a kisbabát. E kisgyermek gyermekkorát legendák sokasága színezi, de Bibliánk nagyon szűkszavúan foglalja össze: *„Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.”* (Lk 2,52)

Szóval ez a kisgyermek lett maga a szeretet, a békesség fejedelme minden ember számára. Ezt a tényt pedig nem egyszerű megérteni, elfogadni. Pontosan azt, hogy karácsonykor Krisztust, a Békesség fejedelmét, magát a Szeretetet, Isten szeretetét ünnepeljük. Hogy ez kiteljesedjen, nem elég a díszes ünnep. Semmi nem fog változni azt követően. Legfeljebb a haszontalan ajándékokkal szaladgálhatunk vissza a boltokba, hogy kicseréljük, vagy marad egy zug a lakásban, ahol egygyel több kacat várja, mikor kerül lomtalanításra. A dekoráció elavul, a fények kihunynak, s pörögnek a

napjaink tovább keresve a szeretetet, a megbékélést. A porcukorral hintett édes ízekkel betelve szinte jólesik visszazuhannunk a megszokott, hétköznapi taposómalomba, s mehet minden ismét elölről... a keresés, a vágyakozás, a kiúttalanság, a hiányérzet, a keserűség... Jól van ez így?

Már hogy is lenne jól? Hiszen Jézus Krisztus, maga a Szeretet itt van köztünk. Folyamatosan hív mindegyikünket: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek."* (Mt 11,28)

A karácsony íze elmúlik, fénye elszáll, de én veled maradok, gyermekem – szól hozzánk a szeretet Istene. A hétköznapjaid karácsonnyá válnak, a befogadás jó ízévé, a békesség betölti a mindennapjaidat, mert ott bent a szíved mélyén megkapod a biztonságérzetet, nem vagy egyedül sem a harcaidban, sem a fájdalmaidban, sem az örömeidben, abban is társra lelsz bennem. Hallod ezt, testvérem? Ez az az ajándék, amit senki el nem vehet tőled, tőlünk. Ez megmarad, ez velünk marad: *„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet."* (1Kor 13)

Szóval ki is kapta a legnagyobb, legértékesebb ajándékot ezen a karácsonyon?

Mindazok, akik ezt a csomagot, amit Isten maga készített el és tett oda ajándékként az embereknek, készek kibontani, készek az életükben nemcsak vasárnapra vagy szabadidős tevékenységként forgatni, hanem a mindennapjaikban élni azzal. Mindazoknak az élete valóban meg lesz édesítve, nem a porcukor, sem az édeske pillanatnyi ízével, hanem magával Isten szeretetével.

Ujváriné Szabó Anikó

Mit kaphatok karácsonytól?

A legtöbben nem várnak mást, csak jó hangulatot szép karácsonyi dallamokkal, és lehetőleg hólepte szép fehér tájat. Mások a karácsonyi vásárra gyűjtögettek egész évben, hogy ilyenkor a piacok és áruházak kínálatából ajándékokat vásároljanak szeretteik megörvendeztetésére. Sokan bőséget várnak, hagyományos finom ételek, italok fogyasztását családi, rokoni, baráti társaságban. Elvárás és hagyomány, hogy ilyenkor hallgassanak a fegyverek, tegyék félre a politikai, vallási, ideológiai csatározásokat, mert az év legnagyobb ünnepe a szeretet és a békesség ünnepe.

A naptár és a világtörténelem legnagyobb ünnepe karácsony. Ezt már kevesen hiszik. Abban még sokan hisznek, hogy ilyenkor illik jótékonykodni, a rászoruló gyerekeknek ajándékot készíteni, az éhezőknek élelmiszersegélyt juttatni, akik fáznak, azoknak ruhasegélyt küldeni.

Miközben a régi szokásokat is felelevenítik kevesen, a többség úszik az árral a fogyasztói társadalom szokásainak hódolva. A keresztény gyülekezetre is hatással van a kor szelleme. A legtöbb programot karácsony havában szervezzük, amivel az emberek figyelmét Jézus inkarnációjára, testet öltésére akarjuk terelni. Időt, energiát, anyagi forrást fektetünk sok programba, mintha minket is magával ragadt volna a fogyasztói társadalom kínálatbősége. El akarunk adni valamit, pedig nekünk csak az a lehetőségünk, hogy Jézusról tanúskodjunk, akivel találkoztunk, aki megszabadított a bűnből és annak következményétől.

A történetet Jézus születéséről Lukács evangélista írja le. Valójában Lukács karácsonyi története visszavisz bennünket az egyszerűség, a szegénység és az alázat megdöbbentő magaslatába. Igazából ez egy dráma. Ember ilyet nem képes kitalálni és még kevésbé képes megvalósítani. Mégis ebben a történetben benne van a megoldás a szükségünkre. Nem a történet szépsége, nem is az érzelmi hatás, amit kivált bennünk, nem is az ígéret, amibe belekapaszkodik ingatag vágyakozásunk, hanem a határozott kinyilatkoztatás, hogy az az Isten, aki teremtette a mindenséget, testet öltött, itt élt a földön emberként, tisztán és bűntelen, vállalta a kereszthalált, harmadnap győztesen feltámadt. Jézus él, örökké él.

Isten csodálatos mentő terve, hogy Jézusban megoldást kínáljon és segítséget nyújtson a bűn miatt tőle elidegenedett embernek, megvalósult, beteljesedett.

Karácsony titka és csodája akkor valósul meg az emberben, amikor hittel elfogadja Isten Jézusban kínált szabadítását, kegyelemből új életet és örök életet kap.

Jöjj és lásd – fogadd el hittel, mástól és máshol ezt nem kaphatod.

Eszes Zoltán

(Folytatás az előző oldalról)

seinkbe, életünkbe: hogy hol, kivel élünk, mit teszünk a szabadidőnkben, hogy mivel foglalkozunk és hol telepedünk le.

A kérdés: mit szól ehhez Jézus, aki több mint kétezer éve megszületett a júdeai Betlehemben, akinek eljövetelére ezekben a napokban emlékezünk.

Eljött közénk, otthagyva a menny dicsőségét, hogy kiszolgáltassa magát az emberek megvetésének, el nem fogadásának, ítéletének. Már világba jövetele előtt tudta, hogy az életébe fog kerülni, hogy áldozati bárány lesz, aki magára veszi a világ összes bűnét a kereszten.

Nem azért jött, hogy elmondja, mennyire jó emberek is vagyunk mi, akik méltóak vagyunk Isten szeretetére. Ő azért jött, hogy elmondja, mindnyájan vétkeztünk, de ennek ellenére Isten nem mondott le rólunk, s ha hiszünk őbenne, akkor újra kapcsolatunk lehet az Atyával, és örök életünk lehet. Drága árat fizetett a megváltásunkért.

Nincs leértékelt bűn, ma is ugyanakkora az adósságunk, mint kétezer évvel ezelőtt. Képtelenség rendezni azt saját erőnkből. Nincs végtörlesztés, nincs hitelkiváltás, csakis a teljes adósságátvállalás segít rajtunk.

Jézus áldozata tehát nem lehet akciós termék, ő a teljes vételárat adta értünk. Kifizette kamatostul adósságunkat.

A kérdés az, hogy felismertük-e tartozásunk súlyát, kétségbeestünk-e állapotunkon, reménytelen helyzetünkön.

Nincs akciós megváltás, nem lehet kicsit megváltva lenni meg nagyon. Kegyelemből van üdvösségünk, ingyen van, de el kell fogadnunk az ajándékba kapott új szívet, életet.

Lehetetlenség tehát Jézus követése mellett megmaradni a bűnben. Mintha egy adós, akinek kifizették az adósságát, újabb adósságba próbálna kerülni.

Ne légy leértékelt keresztény! Csakis így lehet tiéd Jézussal együtt minden (Róm 8,32), az ő békessége, szeretete, vezetése, a menny reménysége.

Legyen karácsonyunk, ünnepünk is teljes, akció- és leértékelésmentes!

Merényi Zoltán

Gyermekbemutatások Gyulán

Bartha Péterért, Albert és *Kornélia* gyermekéért adott hálát a gyulai gyülekezet 2016. november 27-én, advent első vasárnapján. A Mt 16,15–18 alapján hangzó lelkipásztori üzenet és gyermekeink éneke mellett a bibliakör vezetője, *Csóka Piroska* az Ézs 43,1 igével köszöntötte a családot. A rokonságot képviselő *Berecki* család kedves szavai, éneke tette teljessé a gyermekbemutatást.

Papp Sámuel életéért, *László* és *Franciska* elsőszülött gyermekéért adott hálát gyülekezetünk 2016. december 4-én. A lelkipásztori üzenet alapigéje az 1Sám 3,10 volt, míg a bibliakör-vezetőket képviselő *Timár Csabáné Ági* az 1Sám 1,27–28 alapján szólt a családhoz. Gyermekeink kedves éneke gazdagította az elhangzottakat. *(MJ)*

Mózestől Krisztusig, Betlehemtől a Golgotán át az üvegtengerig

Izrael elutasítólag válaszol a Messiás megjelenésére. Heródes egyenesen üldözi a gyermeket, és menekülésre kényszeríti a Szent Családot. Úgy tűnik, hogy Isten tervét meghiúsította az ember ellenállása. De éppen ellenkezőleg. A gyermek megmenekül. Egyiptomban való tartózkodásával Jézus lép Izrael nagy megmentői és üdvösséghozó személyiségei, József és Mózes nyomába.

Jézus az új Mózes

Izrael a végidőkre Mózes képe szerinti Messiást várt. Elképzeléseiket az Írás szavára alapozták: *„Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az Úr, olyant, mint én, őreá hallgassatok!”* (5Móz 18,15) Jézus alakja a Máté-evangéliumban különféle alkalmaknál mint új Mózes jelenik meg. Itt említhetjük mindjárt a hegyi beszédet, ahol Jézus – mint egykor Mózes – fölmegy a hegyre, törvényhozó módjára leül, és – külön kiemelve, hogy nem szünteti meg, de tökéletesíti az ószövetségi törvényt – valójában kihirdeti a mennyek országának új törvényét. Jézus csodálatos kenyérszaporításánál kenyeret ad a népnek, mint egykor Mózes a pusztában. A kenyérszaporítást követő napon Kapernaumban a sokaság újabb csodajelet követel tőle, és a pusztai vándorláskor kapott mannára, az égi kenyérre hivatkozik. Jézus ekkor kifejezett párhuzamot von Mózes és önmaga között: *„»Bizony, bizony, mondom néktek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak.« Erre ezt mondták neki: »Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!« Jézus azt mondta nekik: »Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.«”* (Jn 6,32–35) Megdicsőülésekor a hegyen Mózes és Illés jelenik meg neki, és beszélgetnek vele.

A gyermekségevangéliumot úgy írja meg Máté, hogy emlékezetében él Mózes története. Éppen ezáltal lesz belőle jó hír, evangélium: Jézusban megjelent az új Mózes, aki véglegesen megszabadítja népét. Izrael megszabadítása Egyiptom szolgaságából mint előkép jelenti Isten népének a bűn szolgaságából való megváltását. Így látja ezt Pál apostol, amikor visszaemlékezik az atyákra, akik *„mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át, és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták... Mindez pedig példaképpen történt velük, figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időkben élünk.”* (1Kor 10,2.11)

A Jelenések könyvének írója egyenesen úgy látja, hogy *„akik legyőzték a fenevadat, annak képmását és nevének számát, amint az üvegtengernél álltak az Isten hárfáival, és énekelték Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét”* (Jel 15,2–3). Ez azt jelenti, hogy a megváltás egyetlen nagy folyamatként megy végbe az ősidőktől az örökkévalóságig.

Amikor Máté emlékeztet Hóseás próféta szavára: *„Egyiptomból hívtam el fiamat”* (2,15), és ezzel a „fiammal” egész Izrael népét együtt gondolja, akkor Jézus úgy jelenik meg, mint aki Isten új népét teljes egészében a szabadulást hozó megváltás felé vezeti.

Homály borítja a népeket

„Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad.” (Ézs 60,2) Erről a sötétségről különféle értelemben van szó a Máté szerinti gyermekségevangéliumban. Miközben Betlehem fölött csillag világít, Heródes és Izrael szeme

elvakult. Az egyik uralmát félti, holott Krisztus uralma neki magának is megváltást szerezne. Izrael nem talál utat a Messiáshoz, holott ez volna számára az út, amely történelmének céljához vezetné. Mi több: az értetlenkedés sötétjéből az üldözés sötétsége alakul. Alig születik meg a Messiás, már életére törnek. Heródes meg akarja öletni. De hiábavalónak bizonyul terve. Isten meg tudja menteni Messiását. Ezzel nyilvánvaló lesz a sátán tehetetlensége. Isten tervét nem érintheti. Egyben világosan megmutatkozik a bűn hatalma is: Betlehemben a kisgyermekek áldozatul esnek Heródes gyilkos féltékenységének.

A Messiásnak ettől a sötétségtől, a bűnnek ettől a hatalmától kell megváltania népét. Ez úgy történik, hogy ő maga ugyanúgy, mint a betlehemi kisdedek, áldozatul esik a bűn hatalmának. Így emeli fel Isten a maga rendjébe azt a sötét és érthetetlen eseményt, amely Betlehemben történt. Ez a rend a kereszt rendje. A vér, amelyet kiontanak a Golgotán, sokaknak lesz bűneik bocsánatára (Mt 26,28).

Karácsony története összekapcsolja Mózes és Jézus Krisztus személyét – nem csak Egyiptom okán; párhuzamot von Betlehem és a Golgota között, hogy aztán a látszólag egymástól távoli személyek és események összekapcsolódjanak a mennyei dicsőségben, az üvegtengernél, ahol csodálatos harmóniában szólal meg Mózes és a Bárány éneke: *„Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya: ki ne féljen téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid.”* (Jel 15,3–4)

Kolozs Nagy János

Élethű – Rajzpályázat, kiállítás és díjkiosztó

A Baptista Művészeti Napok országos programsorozatának része volt az egyházunk kommunikációs csoportjának Comenius Ház projektje által kiírt „Élethű” elnevezésű rajzpályázat. A pályázaton – különböző korcsoportokban – általános és középiskolás, baptista fenntartású iskolák diákjai vehettek részt, akik rajzban fejezhették ki gondolataikat az őket körülvevő világról, mindennapi életükről. Témája: „Az én világom, bennem a világ” – az élet, ahogy a gyerekek és a fiatalok látják: család, közösség, mindennapi élet, lakóhely, természet bemutatása volt. A beérkezett munkákat a *Baráth Sándor* grafikusművész által vezetett szakmai zsűri bírálta el. A díjakat a Comenius Ház munkatársai adták át ünnepélyes keretek között a kisújszállási Baptista Alapfokú Művészeti Iskola, a téglási II. Rákóczi Ferenc Magyar–Angol Két Tanítási Nyelvű Baptista Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola és a budapesti Pannonhalmi Béla Baptista Általános Iskola tanulói részére. A díjazottak és dicséretben részesített diákok alkotásait kiállításokon tekinthették meg az érdeklődők. Október 22-én a baptista művészeti munkakonferencia helyszíne, a Stefánia-palota adott otthont az alkotásoknak, majd a kisújszállási és a téglási iskolákban voltak láthatók a képek. A pályázat III. helyezettjei *Sotkó Zsófia, Szilágyi Zoltán* és *Szabó Zsófia* lettek, tanáruk *Szabó Lilla* (Téglás). II. helyezett lett *Németzki Péter*, tanára Szabó Lilla (Téglás). A verseny győztese *Nyíri Dominika*, tanára *Kovácsné Lőrincz Judit* (Téglás).

A Comenius Ház a comeniushaz@baptist.hu címre várja azoknak a gyülekezeteknek a jelentkezését, amelyek helyszínt tudnak biztosítani az „Élethű” rajzpályázat díjenyertes alkotásaiból álló vándorkiállításnak a következő esztendőben.

Comenius Ház

Hálaadó vasárnap Sarkadkeresztúron

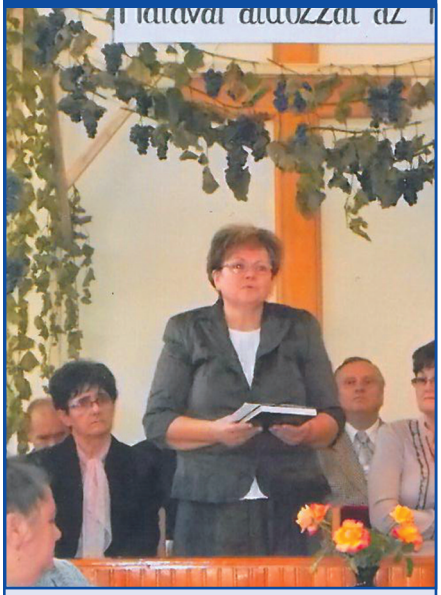

Mindennap hálásak vagyunk az Úrnak, de hogy megemlékezhessünk arról a sok-sok áldásról, amelyben naponként részünk lehet, ezt közösen tette az egybegyűlt testvériség az október 9-ei vasárnapon .

A békéscsabai énekkar a „Jertek, áldjuk Istent” kezdetű énekkel buzdította a gyülekezetet hálára. Imádság után bizonyságtételek, versek hangzottak el. Majd *Bálint József* testvér igehirdetése következett, amely ismét a háláról, Isten iránti engedelmességről, megbocsátásról, egymás iránti szeretetről szólt.

Közben az énekkar újabb énekei szóltak felemelően *ifj. Bálint József* testvér vezetésével. Az énekek között újabb szolgálatok, énekcsoport, versek szép csokorba foglalva, mint egy közös hálaima.

A szépen feldíszített imaházban az oltár mögött az énekkar egy ideiglenes szőlőlugas alatt foglalt helyet.

A községből is szép számmal voltak jelen Sarkadról, Gyuláról, Szeghalomról stb. A közel kétórás tisztelet senkinek nem volt hosszú, hisz a szeretetvendégségen még legalább egy órát együtt töltöttünk.

Szeretnénk, ha e felejthetetlen nap élménye, az ige üzenete formálna, összekovácsolna és egyre nagyobb hálára késztetne mindannyiunkat.

Mindenért Istenünké legyen a dicsőség.

Bálint Borbála

Könyvajánló
Carol Wallace: Ben Hur

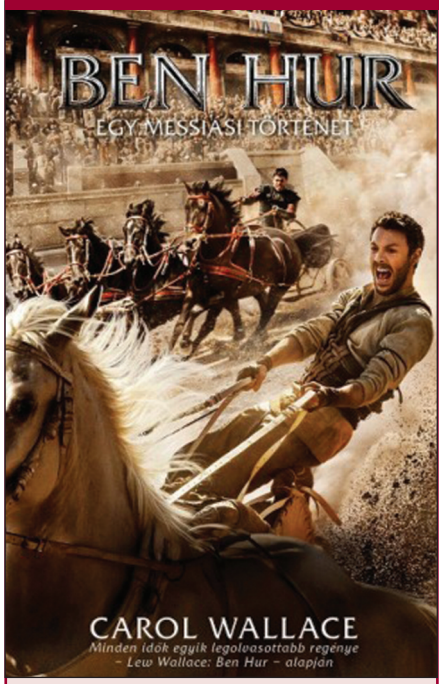

Amikor a nyolcvanas évek derekán a *Ben Hur* című filmet vetítették a mozikban országszerte, nagyon sokan megérintődtek a Jézus idejében játszódó történeten. Bevallom, jómagam is úgy tartom számon a filmet, mint első meghatározó találkozásomat Jézus alakjával. A történetet ezúttal az eredeti mű írójának *(Lewis Wallace)* ükonokája, *Carol Wallace* tollából olvashatjuk. Annak ellenére, hogy a műben Jézus csak néhányszor jelenik meg, hívő emberként tudjuk, hogy az egész regényt átszövi a jelenléte. Ezért is lehet a mű alcíme: *Egy messiási történet*. Történet, amelyet a jó és a rossz harca övez. A jeruzsálemi zsidó *Júda Ben Hurt* és családját, a jóság és tisztaság megtestesítőit durva támadások érik a rossz oldalt, a Római Birodalmat képviselő *Messala* római nemes részéről. A megpróbáltatások olyan kegyetlenek, hosszúak és embertelenek, amelyeket Isten gondviselése nélkül nem lehetne túlélni. A kemény próbákat megélt *Hur* család tagjaira egyaránt jellemző az isteni akarat elfogadása. Legyen az a nehézség bármennyire elviselhetetlen, mégis, mivel az Úr akaratából való, az Úr segítségével elhordozzák. És hogyan? Hittel, alázattal és állhatatossággal. Ez fontos üzenete a műnek. Olvasóként tanúi lehetünk annak a folyamatnak is, amelynek során a Ben Hur lelkében hosszasan

(Folytatás a következő oldalon)

Jóföldi István lelkipásztor születésének 100. évfordulójára

1916. július 5-én született Bogyiszló községben, református szülők gyermekeként. Édesapja a háború alatt katonaként megtért, később édesanyja is, így hívő családban nevelkedett. *Benkovics János* testvér látogatta az alakuló bogyiszlói és környékbeli kis gyülekezeteket, mellé kapcsolódott be édesapja mint egyszerű evangélista, és vitte magával a jó énektehetségű gyermeket. Egy ilyen gyalogosan megtett misszióúton megfázott és súlyos beteg lett. A kórházból kiadták, mert nem tudtak segíteni rajta. Egy éjszaka az édesanya a betegágy mellett csendesen úgy imádkozott: „Isten, ha vagy, jelentsd ki magad abban, hogy meggyógyul az én gyermekem!" A láztól égő gyermek hallotta édesanyja imáját, és csendben magában ismételgette: „Isten, ha vagy, jelentsd ki magad abban, hogy meggyógyulok!" Isten kijelentette magát, és amikor a kontroll alkalmával az orvos azt kérdezte tőle, hogy milyen orvosnál jártak, az édesanya lesütött szemmel mondta, hogy nem voltak ők másnál, mint a legnagyobb orvosnál. „Nézze, asszonyom, csoda történt a gyermekkel, Isten meggyógyította." A gyógyulás nagy hatással volt életére, és megtért. Bemerítése 1930. augusztus 15-én volt a Sugovicában Benkovics János testvér által.

1936-ban házasságot kötött *Kovács Terézzel*, három fiúgyermekük született: *István, Gábor* és *Ferenc*.

Sok időt töltött a harctéren a katonaságnál, sőt fogságban is. 1945 őszén hazaérve a szüleitől kapott földön gazdálkodott. A megpróbáltatások nem kerülték el a kis családot. István, a legidősebb fiú agyhártyagyulladás következtében süketnéma lett. 1947 őszén tíz napig tartó betegség után meghalt a felesége, akinek magatartása a halálos ágyon nagyon nagy hatással volt az egész családra. A haldokló édesanya azt mondta szeretteinek, hogy ő megy Jézushoz. A férj kérdésére, hogy mi lesz a gyermekekkel, azt felelte: „Majd róluk Isten gondot visel."

Sokat és örömmel szolgált a kis gyülekezetekben, így körzeti munkásnak választották, mely szolgálat új értelmet adott életének, és a csüggedésből, a gyászból is felemelte, és megerősödött szívében a vágy a szolgálat iránt, jelentkezett a teológiára. Nehéz volt a három gyermeket otthagyva tanulni, anyagi nehézségek is voltak, de az elhívás erősebb volt. 1951-ben fejezte be tanulmányait. Szülőföldje meghívta lelkipásztorának, és a gazdálkodás mellett a nagyszülői házban élve végezte a kilenc szórványból álló körzetben a lelki munkát. Kerékpárral, később motorral, de volt, amikor lóháton járta a körzetet. Isten meghallgatta a társért mondott imáit, 1955 februárjában házasságot kötött *Horváth Saroltával*, aki ekkor a kiskőrösi szeretetházban végzett szolgálatot.

1956 márciusában nagy megpróbáltatás érte a családot és a bogyiszlói gyülekezetet. A községet elöntötte a jeges árvíz, és a kis imaház a sok-sok többi házzal együtt összedőlt. Első útja az imaházhoz vezetett, a romok alól előkereste a szószéki Bibliát, és elvitte otthonukba. Kitakarították épségben megmaradt házukat, és az első szobában tartották az összejövetelt addig, míg a gyülekezet imaházat vásárolt. Még abban az évben megvásárolták a rokonoktól a nagyszülői házat, így tett bizonyságot erről: „Úgy jártunk, mint Obed-Edom, hogy az Úr megáldott a frigyládáért." 1956 decemberében egy lánygyermekkel, *Magdolnával* áldotta meg őket az Úr.

1957-ben lelkükben megnyugodva fogadták az újfehértói gyülekezet meghívását, ahol hamar otthon érezték magukat a kedves, melegszívű testvérek között. A családlátogatás ugyanolyan fontos szolgálat volt nála, mint a szószéki szolgálat. Volt úgy, hogy a testvérek a határban dolgoztak, például arattak, odament az arató testvérekhez, elvette a kaszát, segített levágni két-három rendet. Amikor a rend végére értek, leültek egy kévére, elővette a Bibliát, olvasott néhány bibliaverset, imádkozott és ment tovább.

1961. februárban egy újabb lánygyermeket, *Mártát* kapták ajándékba Istentől. Időközben a fiúk elkerültek otthonról tanulni, dolgozni, és Isten ígérete valóság lett náluk, gondjukat viselte. Megtért mind a három fiú.

Nagyon kedélyes ember volt, egészséges, jó humorral. A szolgatársak is mindig felüdültek a közelében. A Nyírségben nagyon jó kapcsolat alakult ki a szolgatársakkal. A kerületi munkába is beépült, előbb kerületi titkár, később elnök lett a nyírvidéki és a tiszántúli egyházkerületben, mely megbízatást nagyon alázatosan fogadta. A szolgatársak bizalommal voltak iránta, édesapjukként szerették. Sok kedves értékes élettapasztalata volt, amit sokszor humorosan mondott el.

Sok imádkozás után 1968 decemberében elfogadták a miskei gyülekezet meghívását, ahol hamar otthonra találtak. Az imaház újjáépítését határozta el a gyülekezet, ő is kivette részét a fizikai munkából, mely során súlyos szilánkos, nyílt töréses balesetet szen-

vedett. Egy hónapos kórházi kezelése alatt sok-sok szolgatárs látogatta, sok alkalma volt bizonyságot tenni a mennyei Atyáról az orvosok és betegtársak előtt. Az vigasztalta, hogy az Úr ügyében végzett munka során érte a baleset. Gyógyulása nagyon hosszadalmas volt, de közben végezte a szolgálatot. Az egyik beteglátogatás alatt elesett a homokos úton motorral, és ismét eltört a lába. A betegség alatt sokat imádkozott a gyülekezetért, a tagokért, a családért, gyermekeiért. Egy alkalommal vasárnap este az énekkar bejött hozzá, és a betegágya mellett elénekelte: *„Minden javadra válik élted folyamán, aki Istent szereted hűen, igazán..."* Igen jó hatással volt rá az ének, és sírva adott hálát Istennek ezért a csüggedésben vigaszt hozó üzenetért.

Megadatott neki, hogy Magdolna leányát is bemerítse 1971-ben.

1972. szeptember 10-én szolgálat közben érte a hazahívó szó, befejezte földi életét, elment haza, ahová vágyott. Hitünk szerint Isten egy dicsőségesebb szolgálattal bízta meg ott, ahol nincsen fájdalom, gyász, hanem örökös öröm. 56 éves volt.

Először Miskén gyászistentisztelet keretében búcsúzott el a gyülekezet tőle. *Lackovszky János* testvér hirdette a vigasztalás igéit. Bogyiszlón a temetőkertben *Kovács Imre* testvér, egyik legkedvesebb barátja hirdette az igét, majd sok szolgatárs búcsúzott, akik közel álltak hozzá. Nagyon megható volt, hogy a közgyűlésen részt vevő lelkipásztorok együtt eljöttek a temetésre, és énekkarrá alakulva szolgáltak a gyászistentiszteleten *Beharka Pál* vezetésével: *„Lejárt időm, a Mester hív, én már hazamegyek. Isten veled! Isten veled!"*

Nagyon kedves emlékként őrizzük mi gyermekei az idén tavaszon az újfehértói gyülekezetben töltött ünnepet, melyen édesapánkra emlékezhettünk együtt a gyülekezettel, a régi bibliakörös csapattal. Szép volt kivetítve látni a régi képeket, az egykori jegyzőkönyvet, mely arról szól, hogy menynyire szerette a gyülekezet lelkipásztorát. Megható volt újra együtt énekelni a bibliakörben tanult énekeket.

A bogyiszlói körzettel együtt is emlékeztünk édesapánkra *Oláh Lajos* lelkipásztor testvér családjával együtt (ők együtt szolgáltak a Nyírségben).

Mindkét helyen hálát adtunk életéért, szolgálatáért, az utódokért. Az utódokért, akik szeretnénk tovább élni a szelíd, példás, Istennek szentelt életet. *Az igazak emléke áldott!*

Jóföldi Istvánné emlékezését felhasználva összeállította Rauschné Jóföldi Magdolna

Könyvajánló – C. S. Lewis: A nagy válás

C. S. Lewis A nagy válás című írásának 2016-os kiadása megújult külsővel jelent meg a Harmat kiadónál. A világhírű XX. századi író, irodalomtudós, oxfordi tanár és keresztény apologéta szerző neve feltehetően nem cseng ismeretlenül senki számára. Azok, akik olvastak már munkáiból, ismerik Lewis merészen sajátos, fantáziadús világát. Akik még nem, azok pedig hallhattak róla (vagy épp most olvashatnak). Bevallom, az utóbbiak közé tartozom: *A nagy válás* az első teljes olvasmányom C. S. Lewis regényei közül. Innentől és ezúton is csak kézbevételére bátoríthatok mindenkit. Műfajából és terjedelméből következően a garantáltan letehetetlen, akár egy szuszra egészében elolvasható könyvek közé tartozik. Persze a fantáziairodalommal sem árt jóban lennünk, de legalábbis nyitottnak ahhoz, hogy a kötet igazán élvezhető legyen számunkra. Ha a cím miatt valamilyen kapcsolati, házassági problémára gondolnánk, tévúton járunk. *A nagy válás* a menny és pokol szükségszerű elválasztottságáról szól jellegzetes, többségében névtelen, de valahol nagyon is ismerős szereplőinek felvonultatásával. Felvillant bizonyos számunkra sem ismeretlen helyzeteket, hozzáállást, viselkedést, melyek komoly választási lehetőséget hordoznak magukban. Arra derül fény – szó szerint is –, hogy az üdvösség lényegében választás kérdése. Némileg a „látogatás a mennyben" témájú írásokat idézi, ugyanakkor jóval több ennél, és más is: allegorikus meseregény. A konkrét történéseken túl Lewis mély, teologikus-filozofikus gondolkodásmódjával van teleszőve egészen sajátos, gondolatindító felvetésekkel. Az íróval együtt, személyes jelenlétén és érintettségén keresztül egy egészen különleges, álomszerűen meghökkentő utazás részeseivé válunk. Káprázatos, szürreális meseországba csöppenünk, ahol a feltáruló világ lenyűgözően színes, ugyanakkor a Biblia alapján vázolt örökkévalóság nagyon is feketén-fehéren jelenik meg. Amint a választás és következménye is, amit *A nagy válás* jelent.

Licskay Eszter

(Folytatás az előző oldalról)

tomboló bosszúvágy Messala ellen Isten kegyelméből Jézus kereszthalálával eltűnik. Hiszen Jézus útja nem az erőszak. Júda Ben Hurt azonban elsősorban nem a bosszúvágya tartja életben, hanem az, hogy megtalálja és megmentse édesanyját, *Naomit* és húgát, *Tirzát*. Önzetlensége és másokért való élete mintául szolgálhat sokunknak. A kemény küzdelmek, az izgalmas tengeri ütközet és a lélegzetelállító fogathajtó verseny mellett teret kap a szeretet, a barátság, a kitartás, a hűség és a szerelem témája is. Ez utóbbi sem egyszerűen jelenik meg Júda életében, hanem évekig tartó próbákon és a kapcsolatok értékéről, illetve az emberek ismeretéről szóló tanulási folyamatokon keresztül. A csoda szép, ámde hivalkodó és buja egyiptomi *Iras*, illetve az alázatos, kedves, egyszerű rabszolgalány, *Eszter* ellentétének felismerése mentén bomlik ki az igazság. Vajon mi lehet az? Carol Wallace kifinomult női lélekkel tárja elénk az eseményeket, tisztán, gördülékenyen és mozgalmasan. Teret enged az olvasó empatikus képességeinek a lélekábrázolásban, hiszen inkább a történetet ábrázolja, amelyből olykor szubjektíven következtethetünk a szereplők lelki folyamataira. Mi hogyan éltük volna át az eseményeket? Vajon kitartottunk volna mi is a végsőkig?

Murányi Anita

Rejtvényfejtőink figyelmébe

Már karácsony előtt ajándék érkezik a helyes megfejtést beküldő kedves rejtvényfejtőink közül azokhoz, akik a hasznosan pihentető időtöltés mellett könyvjutalomban is részesülnek:

– júniusi megfejtőink közül:
Kovács Imréné Budapestről,
Horváth Jánosné Faddról,
Horváth Béláné Szadáról
– júliusi megfejtőink közül:
Hégely Ferenc Dunaharasztiból
Petrik Ádámné Őrbottyánból
Hidvégi Lajosné Cinkotáról
– augusztusi megfejtőink közül:
Erdei Imréné Karcagról
Szászi Ildikó Budapestről
Hilbert Hilda Törökbálintról.

Gratulálunk nyereményükhöz! Jutalmukat postán küldjük el.

Gyermekbemutatások Újpesten

2016 tavaszán volt a bemutatása *Jécsák Tikvának*, akit április 10-én hoztak el szülei a gyülekezetbe.

A háromgenerációs *Reindl* és *Baumann* család, dédnagymama, nagymama és édesanya augusztus 7-én hozták el kisgyermeküket, *Baumann Benedeket*, hogy imádkozzunk érte.

Pályka Nóri bemutatása szeptember 11-én volt, amely alkalommal a tágabb család is jelen volt Bérről és Nagyvarsányból.

Bérczi Máté bemutatása október 9-én már a megújult imaházban történt.

(Folytatás a következő oldalon)

Bemerítés Újpesten

Isten kegyelméből 2016. június 19-én két új testvérnőt meríthetett be *Mészáros Kornél* lelkipásztor testvér az Újpesti Baptista Gyülekezetben. A bemerítendők így vallottak hitükről:

Méreyné Bán Beatrix: „Hálát adok Istennek, hogy megnyitotta szívemet a megtéréshez. Szabad elhatározásomból kértem bemerítésemet az Úr Jézus Krisztus rendelése és példája szerint. Megbánva és elhagyva bűneimet, hitet téve a Jézus által felkínált keskeny úton szeretnék járni. Hűséges akarok lenni Istenhez, a gyülekezethez. Gyermek- és ifjúkorom gondtalanságban zajlott. De felnőttkorom elején sok kísértésnek engedtem. Felelőtlenül, mértéktelenül, Istentől eltávolodva éltem... Jó néhány év elteltével változás állt be az életemben, mert édesapám beteg lett. Hónapokig élet-halál közt lebegett. Először megkeményítettem a szívemet. Úr, kétségbeesés, harag volt bennem... Aztán egyre több dologért lettem hálás. A betegtársakkal, sorsokkal teli kórterem mély, szeretetteli percek megélésének helyszíne is volt. Megtérésem egy adott pillanatba nem sűríthető. Mindig éreztem, hogy valaki vigyáz rám. Életem történéseinek fontosabb szakaszaiban, nehéz döntések meghozatalakor, megpróbáltatások viselése közben nem éreztem elhagyatottnak magam. Felismertem az áldott pillanatokat is. Mindazonáltal hosszú évekig csak elfogadtam a kegyelmi ajándékokat. Fokozatosan jutottam el a megtérésig. Három éve megtisztelő felkérést kaptam egy apám családjának történetéről szóló könyvbe visszaemlékezést írni. Előkerültek a régi fényképek, levelek, a lelkipásztor nagyapám első világháborút megjárt Bibliájából kipottyanó üdvözlőkártya. Édesanyám aranyozott szélű Bibliája, nagyanyám énekeskönyve. Apám fronton elázott Lukács evangélium kis füzete. El kellett gondolkodnom, hogy a helyemen vagyok-e. Az nem lehet, hogy az ősök hitét elhagyjam. Édesanyám halála volt a legerősebb bizonyosságot adó kegyelmi ajándék. Kértem Istent, és megadta, hogy otthonában, szelíden induljon az általa nagyon várt útra. A gyászból sok felismerés fakadt... Sok éve kívánkoztam, de már elfojthatatlan vágyat éreztem, hogy a gyülekezetbe jöjjek. Amikor az 1-es teremben lévő tablón felfedeztem édesanyám bemerítési fényképét, megfogalmazódott az elhatározás, de méltatlannak éreztem magam. *Mészáros Kornél* lelkipásztor testvér szelíd szavú újévi igehirdetése

Méreyné Bán Beatrix és Baráth Zoltánné

jelentkezésre késztetett. *Cserés János* testvérem törekvők óráján elmondott megnyugtató tanítása után döntést hoztam. Köszönöm Istennek, hogy hozzá visszataláltam. Köszönöm drága családomat, igaz barátaimat, szeretetteljes kapcsolataimat. Hálás vagyok a gyülekezetnek, hogy őszinte öleléssel fogadtak, végleg testvérükké lehetek. Köszönöm az énekkari szolgálatra buzdítást is, amely nagyon fontos az életemben és az Úrral való kapcsolatomban. Nagyon szeretem a Zsoltárokat olvasni. Két igeverset választottam, a 42. zsoltár 2. és 6. versét: *»Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez, úgy kívánkozik a lelkem hozzád, Istenem!... Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert hálát adok neki az ő szabadításáért!«”*

Baráth Zoltánné (szül. *Bárány Ildikó*): „Köszönöm, hogy lehetőséget kaptam az Úrtól általatok, testvéreim, hogy felnőtt fejjel és elmével bizonyságot tehessek arról, hogy hiszek az Úrban. Bűnös emberként szeretnék hozzá fordulni kérve őt: adjon rá lehetőséget, hogy bűneimet megbánva és a jövőben igyekezve elkerülni a bűnre vezető alkalmakat új életet kezdhessek. Az igazi, bár keskeny útra lépve új emberré szülessek. Kérem, Uram, segíts ebben engem, kérlek, a jövőben is légy velem, hogy megigazulva a te szolgálólányod lehessek. Kérlek, adj nekem ehhez egy kis muníciót a Lélek gyümölcséből: szeretet, öröm, mértékletesség, békesség, béketűrés, szelídség, hűség, szívesség, jóság költözzön szívembe. A 103. zsoltár szavaival: *»Áldjad, én lelkem, az Urat, és egész bensőm, az ő szent nevét. Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól, kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.«”*

25 éves a Rózsakerti Baptista Közösség

Több mint 30 éve a budafoki baptista lelkész legidősebb fia, *dr. Kovács Géza* (civil foglalkozása kutatóbiológus) feleségével, *Szegedi Ildikóval* arról álmodtak, hogy lakókörnyezetükben, a Rózsakerti lakótelepen létre kellene hozni egy új, a társadalomba jobban beágyazódó, „falak nélküli", Istent dicsőítő helyi közösséget.

A gondolatot és látást néhány évvel később tett is követte. 1991-ben Amerikából hazatérve a Kovács házaspárt és négy társukat áldással küldte ki a Budafoki Baptista Gyülekezet. Gézáék négy hívő házaspárral együtt egy új helyi közösség plántálását kezdték el gyermekeik aktív részvételével.

A közösségépítés ilyen módja a rendszerváltás után úttörő vállalkozásnak számított. Az alapító csapat munkáját kezdetektől aktívan (lelkileg és anyagiakban is) támogatták az East Lancing Michigan-i Trinity gyülekezet tagjai és néhány hazánkban szolgáló amerikai misszionáriuscsalád. Különösen az angol nyelv tanításában és fiatalok számára szervezett programokban tevékenykedtek. Imaházunk megépüléséig több helyszínen: a Kertészeti Kutatóintézetben és a Rózsakerti lakótelep általános iskolájában gyűlt össze a lassan gyarapodó csapat. Az áttörés és gyarapodás több év kemény imaharcának és munkájának köszönhetően a kilencvenes évek közepén következett be.

A Jókai és Dézsmaház utca sarkán a 2007–2010 között felépült gyönyörű közösségi házunk (keresztény óvodával) ennek a csodás hitharcnak és kitartásnak lett az eredménye, melyet a számában is egyre növekedő kis közösségünk mára már igazi otthonának tekint, s ahonnan több újabb gyülekezet plántálása (Budaörs, Diósd, Tököl, Tatárszentgyörgy) is elindult.

A 2016. október 30-i vasárnapi ünnepségen az elmúlt 25 év örömeire, kiemelkedő eseményeire, Isten gazdag áldásaira emlékeztünk a Rózsakerti Baptista Gyülekezetben a meghívott hazai és külföldi vendégeinkkel, egykori és jelenlegi tagokkal, barátokkal. A délelőttől estig tartó istentisztelet és megemlékezések, dicsőítés hangulata felemelő és megható volt. *Marvin Williams* amerikai lelkész Jerikó bevételét (Józsué vezetésével) állította a délelőtti igehirdetés középpontjába. Győzni csak teljesen megújulva, felszabadulva és az Úr vezetésével lehet. Vendégünk ezen a három pilléren nyugvó további kitartó harcra biztatta a Rózsakerti közösséget az elkövetkező évtizedekben.

A kezdeti évek kemény harcait és mindennapi csodáit idézték fel meghatottan az alapítók, *dr. Kovács Györgyné Zsuzsika*, Kovács Géza és Ildikó, valamint a *Grész* házaspár. Meghatottan emlékeztünk a már az Úrnál levő *dr. Kovács Györgyre*, aki az első évtizedek kiemelkedő igehirdetője és harcosa volt. Délután több mint 40-en szólaltak fel: a gyülekezetünkben megtértek és más közösségekből hozzánk csatlakozók egyaránt arról tettek bizonyságot, hogy mit kaptak az őket befogadó családok által Istentől, és hogyan találtak itt meleg, befogadó otthonra.

Délutáni emlékünnepségünket megtisztelték a kerület vezetői, a kiküldő anyagyülekezet, a Budafoki Baptista Gyülekezet és társközösségek képviselői is.

Az ifjúsági teremben néhány tablón emlékeztünk a Rózsakerti közösség elmúlt évtizedeire. Kivetítőn tekinthettük meg az elmúlt negyed század közösségi eseményeit megörökítő fotókat. Felújítottuk a *Csopják Attila*-emlékkiállítást, hisz a *Csopják* család gazdag öröksége közösségünk gyarapodását is hathatósan szolgálta.

Sántháné Antal Sára

(Folytatás az előző oldalról)

Szabó Naomi bemutatására advent első vasárnapján, november 27-én került sor.

Kicsinyeinket gyermekeink és a gyülekezet tagjai szeretettel vették körül.

(MNL)

Gyermekbemutatás Vácegresen

Ajándék karácsony előtt

A gyülekezetvezető, *ifj. Garai Árpád* első gyermekét, *Garai Árpád Zentét* december 4-én láthatta először a közösség úrvacsorai istentisztelet alkalmával. Az imaházba sokfelől érkező népes család gyűlt össze köszönteni a gyermeket. A tahitótfalui gyülekezetből *Csereklye Tamás* fúvószenével köszöntötte kis rokonát, és elmondta, milyen hálás azért is, hogy a tágabb rokonság közös úrvacsorát vehetett együtt. A vácegresi gyülekezetből a gyermekek és lelkipásztorunk felesége, *Sellyeiné Oszvald Júlia* köszöntötték a kisbabát és szüleit. Hallhattunk hálaadó bizonyságtételt is az anyuka, *Garai-Szabó Tímea* nagymamájától, aki az orgoványi gyülekezet lelkes tagja fiatalkorától. Szép, megható és tartalmas délelőttöt éltünk át nagyobb testvéri közösségben! Kívánjuk, hogy Isten áldását élvezze az egész család! *(TFA)*

Világimanapi közösség Cinkotán

Mindannyian, akik értesültünk a Baptista Nők Világszövetsége által kontinensenként összeállított imakérésekről, fontosnak tartjuk együttérzően, hittel hordoznunk azokat szívünkben. Énekeljük is, hogy a Jézus nevében elmondott imát az Úr meghallgatja, jóvolta ez, nem érdem... (BGyÉ 465).

2016. november 13-án délután a budapesti és Pest környéki nőtestvérek Cinkotán bekapcsolódtunk a világimanapi vérkeringésbe. Közösségben, egy ünnepi istentiszteleten tettük ezt, mert hisszük, hogy a Szent Szellem még inkább kiárad és bátorít, buzdít mások terhének hordozására. Ez küldetésünk.

Az igei üzenetben a közösségépítésről gondolkodtunk együtt *Varga Anikóval*, a magyarországi baptista Női Misszió Munkacsoport vezetőjével. Az Isten szerinti közösség – hasonlóan az erős várhoz – távolról is felismerhető, környezetét bevilágítja. *„Kelj fel és tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége!”* – mondja az ige (Ézs 60,1) A közösség lelki, szellemi alapja az újjászületés, kötőanyaga Krisztus kegyelme, védelmi rendszere pedig az ima és a munkálkodás Isten Lelke által. Vannak bástyák, fontos szellemi őrhelyek: kapcsolódás istenimádatra dicsőítéssel, istenfélelemmel, a megszentelődési folyamatban alázattal, tisztelettel egymást építve, lelki ajándékainkkal jól sáfárkodva. Örömteli felelősségünk megtalálni szolgálatainkat, éberen vigyázva a résekre állni! Ne hagyjuk el a közösséget, legyen az Úrtól látásunk és engedelmességünk, hogy tudjuk, hol kell erősíteni!

Erről és a gyülekezeti szolgálatban eltöltött hosszú évek megtapasztalásairól, imaharcokról és

(Folytatás a következő oldalon)

Beszámoló az Álarc nélkül című Linda Dillow-konferenciáról

Nagyszerű hétvége résztvevői lehettünk október elején. A kétnapos női konferenciát nagy várakozás és szervezés előzte meg. Itt nemcsak az alkalom közvetlen munkatársaira gondolhatunk, hanem minden nőre, aki elhívta, meghívta akár csak egy nőtársát is, hogy részt vegyen ezen az ígéretes alkalmon. Szerveztünk díszletet, helyet, utazást, dicsőítőcsoportot, önkéntes segítőket, szállást, étkezést, gyerekfelügyeletet, férjeket, támogatókat – sok mindent. És megérte!

Végre elérkezett a konferencia előestéje, amikor lelkészfeleségek és más gyülekezeti szolgálatok női vezetői találkozhattunk *Lindával*. Hangulatos fogadtatás, lágy élő zene és kedves könyveink írója fogadott minket *Varga Anikóval*, a Női Misszió Munkacsoport vezetőjével együtt.

„Milyen jó hálát adni az Úrnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel.” (Zsolt 92,2–3) Ezzel az igével köszöntött bennünket Linda, és elkezdte hangolni szívünket a hálával teli életformára.

Miért álarc nélkül? Mert szeretnénk együtt tanulni, hogyan lehetünk egy igazán mély, bensőséges kapcsolatban mennyei Atyánkkal, és hogyan tükrözzük őt vissza az emberek felé.

Másnap kezdetét vette a találkozó! A Jégpalota felé nők áradata kezdett özönleni az ott edző hokisok legnagyobb meglepetésére. Kíváncsian kérdezgették: Mi lesz itt? Mi pedig örömmel válaszoltunk nekik! A találkozó teljes ideje alatt rendelkezésünkre álltak a különböző keresztény könyvek, igeverses pólók, kerámiák, falitáblák és még sok más, hitünket építő és hirdető tárgy. Azért különösen fontos ez a lehetőség is, mert többen nem jutnak ezekhez a különleges dolgokhoz, még gyakran hasonló rendezvényeken sem. Mi résztvevők így emlékkel és ajándékkal térhettünk haza.

Női szívünknek rendkívül fontosak és hasznosak lettek a találkozások kedves „régi” testvérnőinkkel, barátnőinkkel. De legalább olyan fontosnak tartom az új benyomásokat, új kapcsolatokat, barátságok kezdetét, a megerősítést és bátorítást, bizonyságokat, tanítást. A konferencia fő előadói voltak: Linda Dillow, *Darlene Kordic, Jessica Crisp* – mindhárman az USA-ból érkeztek közénk. A témák, amelyekről hallottunk, korunkban égető kérdések: házasság, szexuális intimitás, fiatal lányok tisztasága, leszbikusság, panaszkodás, megelégedettség és hála.

Ezen az alkalmon egy érdekes módon ragadták meg a figyelmünket. Minden témát Linda vezetett be igével, megtapasztalással, tanítással és gyakorlati útmutatóval, majd Darlene és Jessica beszélt idevágóan, konkrétan az életükből hozott példákkal. Mi nők valahogy egészen közvetlen módon tudunk beszélni az életünkről és a szívünk dolgairól, ha egy bizalmas légkörbe kerülünk hasonló élethelyzetben lévő nőtársainkkal vagy éppen bátorításra váró személyekkel. Éppen így történt ez most is. Nem négyszemközt voltunk – mert közel 3000-en ültünk a Jégpalotában –, de számunkra úgy tűnt. Ahogy figyeltünk ott a székeinken az előadókat hallgatva, rajtuk keresztül Isten szólított meg bennünket, mint már sokszor. Nemcsak az álarc hullhatott le, de még a lepel is, ami a szemünk előtt volt!

Hogy miért vagyunk bátortalanok és kesergőek? Miért szomorkodunk? Miért vagyunk erőtlenek? Miért veszítjük el – még ha egy kis időre is – a célt szemünk elől? Szombat reggel Linda megválaszolta kérdéseinket. Amikor csüggedést éreztek, hova fordultok? – kérdezte. „Borulj le, mielőtt kiborulnál! Ne arra nézz, ami történik, hanem nézz föl Jézusra! Ábrahám is ezt tette.”

Elfelejtettünk hálásaknak lenni. Így bátorított: tudatosan akarjam újra és újra felfedezni Isten szerető kedvességét mindenki iránt és saját magam iránt. Fogadjam el és legyek hálás érte. Akkor a hála és megelégedettség újra visszakerül az életembe. A Királyok Királyának gyermekeként azt mondja nekünk: Drága, szeretett lányom! Hitet adtam neked. Törődöm veled! Akarom, hogy a hited kiállja az idők próbáját! Mindezt azért mondja nekünk, hogy a legnehezebb próbáinkban is döntsünk úgy, hogy Istennek adjuk, felajánljuk a dicsőítés áldozatát.

Mi egy maroknyi csapattal – elég nagy marok kell ahhoz, amibe 33 személy belefér – Budapesten egy apartmanházat béreltünk szállásul. Jánoshalmi, bajai, soproni, szegedi, tompai, kecskeméti és debreceni ismerőseimnek szerveztünk szállást nővérem-

Milánkovicsné Bócsa Edit, Révész Szilvia, Linda Dillow és Lukács Edit

mel. A kétnapos konferencia egyik fénypontja az esti közös beszélgetés és áhítat lett. Miután mindannyian elfoglaltuk a szobáinkat, kis csoportokban összejöttünk beszélgetni. Érdekes, ugye? Sok nő együtt mi egyebet tehetne? Kaptunk az alkalmon! És nem is sejtettük, csak reméltük, hogy az Úr milyen áldott perceket tartogat számunkra. Mindenki hozott valami kis apróságot, harapnivalót vacsora gyanánt, és megkínáltuk egymást – szeretetünket kifejezve. A közösségben, ahol én is jelen voltam, a megtéréseink történetét mondtuk el egy kedves hölgy ötletét megragadva. Így akik csak látásból vagy „Áldjon az Úr Jézus!"-t mondva ismertük egymást, ez most személyessé válhatott. Ültek közöttünk olyan hölgyek is, akik először vettek részt keresztény női rendezvényen, vagy még nem döntöttek Jézus mellett. Szívem vágya, hogy ők is újjászülessenek. Ezért szolgálnunk kell feléjük.

Hiszem, hogy az *Álarc nélkül* konferencián mindannyian egy mély impulzust kaptunk, akár hívőként ültünk ott, akár nem. Elképesztően nehéz élethelyzetekről hallottunk, amiket személyesen átélőik mondtak el nekünk. S hogy reménytelen helyzetükből hogyan fordultak Isten felé. A kilátástalanságot felváltotta a dicséret és hála. Én sem mindig vagyok képes erre. Bár az ott helyet foglaló nők között, nagy valószínűség szerint, pontosan ugyanilyen problémák nem jellemezték életünket, de úgy gondolom, részleteiben sokak történetébe beleillett. Ez kissé ijesztő és szívfájdító. Remélem, vigasz és erőmerítés volt számukra. Sokunknak pedig óriási példa, tanulság, bátorítás és dicséret Krisztus erejéről és csodáiról!

Egy karkötőt kaptunk ajándékba Lindáéktól, melyen ez áll: „Nincs több panasz!" Sokunknak a karkötő és a hozzá kapcsolódó cseregyakorlat lett hasznos plusztanács: vezessek hálanaplót, és gyakoroljam a nehézségek között is a hálaadást, keressem az örömöket. Ne panasszal, hanem hálával teljen meg a szívem és a szám!

Egy hét múltán mi, jánoshalmi résztvevők összegyűltünk, hogy elmondjuk egymásnak, milyen üzenetet, vezetést kaptunk a Linda Dillow-konferencián. Egymásnak adtuk a szót, úgy tele voltunk hálával. Most jön a neheze: a megélés. A karkötőt ne vegyétek le, melyen ez áll: Nincs több panasz! Legyünk hálásak, békességre vágyók és azt munkálók (Jn 13,34–35). Legyünk tanítványok! Erősödjünk meg Krisztusban és az ő erejében!

Ezúton is hálás köszönet a főszervezőknek! Köszönjük, hogy nem adtátok fel, ennyire szerettek minket, anyukákat, lányokat, hölgyeket! Isten áldja munkánkat, ami nem hiábavaló az Úrban! Tapasztaljuk. Isten áldjon, kedves Olvasó!

A konferencia honlapján elérhetőek a helyszínen készült fotók és videofelvételek:

www.lindadillowkonferencia.hu.

Milánkovicsné Bócsa Edith

A Női Misszió Munkacsoport vezetői ezúton is szeretnék kifejezni hálájukat azon nőtestvérek felé, akik a Linda Dillow női konferencián adományaikkal támogatták a Magyarországi Baptista Egyház külmissziójában szolgáló misszionáriusokat.

A konferencián 1 547 350 Ft összegű felajánlás érkezett, melyet egyenlő összegarányban juttattunk el a távolban szolgáló testvéreinknek. Név szerint is megemlítve őket: *Szűcs Laurának, (Láng) Ferreira Emesének, Légrádi Gyöngyinek*, valamint a néhai *Füredi Kamilla* misszionárius testvérnőnk által pásztorolt Sierra Leone-i Baptista Gyülekezetnek.

Kívánjuk, hogy az Úr áldása, őrző kegyelme kísérje misszionárius testvéreink életét, munkáját.

„Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert »a jókedvű adakozót szereti Isten«. Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezzetek, és bőségetekből jusson minden jó cselekedetre. Amint meg van írva: »Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.«" (2Kor 9,6–9)

Eszes Tünde

(Folytatás az előző oldalról)

győzelmekről *Mónus Dánielné Ági néni* tett bizonyságot közöttünk. Bátorított a közösségi élet áldásainak átélésére.

A szeretetben (1Kor 13) és a testvéri szeretetben (Zsolt 133) megerősödve közösségi közbenjáró imákkal járultunk a kegyelem királyi székéhez, amit *Borosné Kübler Ágota* vezetett. A kontinensekről vetített aktuális fotók segítettek a megfogalmazott imatémákhoz kapcsolódni, kéréseinket hálaadással feltárni. A szükségekbe bepillantva a kontinensek, nemzetek, társadalmak, keresztény szövetségek, családok és gyülekezetek anyagi és lelki problémáival közösséget vállalhattunk. Hisszük, az Atyához jó illatként szállhatott fel minden ima, akár csendben, kiscsoportban vagy mikrofonban hangzott el, és folytatása lehet a hétköznapokban is, mert Isten Szelleme indít, mert felejthetetlen áldást nyertünk, és az erő is továbbárad.

A köszöntés, üdvözlés és adakozásra buzdítás tisztét a helyi lelkipásztor felesége, *Eszes Tünde* végezte. Bevezető imádságra *Kovácsné Blaskó Mariannt*, a záróimára *Szegedi Tivadarné Zsuzsát* kérte fel testvérnőnk. A dicsőítőcsapattal együtt örvendezve zengtük a lelki énekeket: *Lelkem, áldd az Urat, egyedül őt imádd...; Azért élek, Uram, hogy imádjalak...; A mennybe' fenn a trónusnál...*

Jól tettétek, kedves nőtestvérek, hogy vállaltátok az áldozattal, lemondással járó találkozást egymással és velünk (cinkotaiakkal), lélekben az Úrral és a világ összes baptista közösségével! – és nem utolsósorban a körzetből szeretetvendégséggel köztünk szolgáló férfi testvérekkel is! Mennyi áldás származik egy közösségi imaalkalomból! Köszönjük.

Hidvégi Lajosné

IFIROVAT

Előben jelentkezünk!

Rovatvezető: Muzslai-Bízik Bencze

Fontos kérdések

Vajon tudom-e, mit jelent, hogy keresztény vagyok?

Isten gyermeke vagyok. Isten az Atyám, a mennyország az otthonom, mindennap közelebb kerülök hozzá. Megváltóm a testvérem, ugyanígy minden keresztény is a testvérem. Erre gondoljunk reggel, amikor felébredünk, este, mielőtt elalszunk, a buszra várva, és egyébként is minden adandó pillanatban, s imádkozzunk: hadd élhessünk olyan emberként, aki tudja: mindez az utolsó betűig tökéletesen igaz.

Íme, ezzel kapcsolatban néhány kérdés, amelyeket jó, ha időről időre fölteszünk magunknak:

– Értem-e, hogy Isten gyermeke vagyok? Vajon eszembe jut időnként, milyen kiváltság Isten gyermekének lenni?

– Elmélkedem-e azon, hogy mennyire szeret engem az Isten?

– S én vajon mennyei Atyámnak tekintem őt? Szeretem? Tisztelem? Engedelmeskedem neki?

– Vajon Jézus Krisztusra, Uramra és Megváltómra gondolok-e úgy is, mint testvéremre, aki nem csupán isteni hatalommal rendelkezik fölöttem, hanem isteni-emberi együttérzéssel hajol hozzám?

– Megtanultam-e gyűlölni mindazt, amit Atyám gyűlöl?

– Vajon mindennap várom-e azt a nagy családi találkozást, amikor Isten gyermekei valamennyien összegyűlnek végül Atyjuk, az Isten trónja előtt...?

– Úgy szeretem-e keresztény testvéreimet, akikkel nap mint nap együtt élek, hogy a mennyben majd ne kelljen szégyenkezve emlékeznem földi napjaimra?

– Büszke vagyok-e Atyámra és családjára, amelynek az ő kegyelméből tagja lehetek?

– Felismerhető-e rajtam, hogy ehhez a családhoz tartozom?

J. I. Packer

Isten soha nem gyárt selejtet

Élménybeszámoló Nick Vujicic magyarországi látogatásáról

Csúfolódás, lökdösés, kirekesztés, szóbeli megalázás mások előtt, verés, lejáratóvideó megosztása, csak hogy néhányat említsek az iskolai bántalmazások eszköztárából. Egy nemrégiben készült felmérés szerint az 5–8. osztályos diákok legalább kétharmadát bántalmazták már virtuálisan, verbálisan vagy fizikai módon. Az ilyen és ehhez hasonló zaklatások, valamint a mély depresszió, stressz elleni küzdelem volt a fő célja *Nick Vujicic* magyarországi látogatásának 2016. szeptember 21–22-én.

Az előadások mottója egy mondatban talán így foglalható össze: „Mindenki elég gazdag ahhoz, hogy másoknak segítsen, csak szeretettel és elfogadással kell fordulnunk egymás felé!" Ahogy bementem a Tüskecsarnok épületébe, megéreztem az Úr közelségét. A szervezők szeretettel, őszinte mosollyal, baráti kézfogással fogadták a közönséget, így aki elcsüggedve, szomorúan érkezett az „élet gondjai miatt", annak is egyből jobb lett a kedve. Különösen megérintett Nick Vujicic szolgálata előtt az, hogy fogyatékkal élő emberek a színpadon széles mosollyal dicsérték az Urat.

Aztán együtt énekeltünk Istennek, ebben közreműködött többek között a Nem Adom Fel Alapítvány csapata, a Golgota Gospel Kórus, valamint *Pintér Béla* is.

Nick Vujicic születése pillanatában derült ki, hogy úgynevezett tetraamélia szindrómában szenved, vagyis karok és lábak nélkül jött világra. Bal lába helyén csupán két lábujj van, amelyek segítségével ma már tud boldogulni a mindennapokban. Személyes elmondása szerint életének egyik fordulópontja volt, amikor tizenöt éves korában elolvasta János evangéliumának 9. részét, amelyben Jézus találkozik egy születése óta vak emberrel. Az embereknek arra a kérdésére, miért született így, Urunk ezt felelte: *„azért, hogy nyilvánvalóvá váljanak rajta keresztül Isten tettei."*

Nick Vujicic két lábujjának segítségével megtanult írni, gépelni, számítógépet használni, fésülködni, fogat mosni és borotválkozni is.

A szervezők nagyvonalúságáról tanúskodott, hogy minden iskola regisztrálhatott és ingyenesen bekapcsolódhatott az élő, online közvetítésbe, így senki nem maradt le semmiről. Így minden diák, tanár, szülő kapott lehetőséget arra, hogy végiggondolja, mit tud tenni a bántalmazások csökkentéséért, hogyan tud egyénként felelősséget vállalni tetteiért, és miként tud elfogadóbb és együttműködőbb lenni embertársaival iskolán belül és kívül egyaránt.

Szakemberek hangsúlyozzák, hogy a legnagyobb nehézséget az okozza, hogy a gyerekek sokszor évekig nem beszélnek az őket ért bántalmazásról, sok esetben nincs a közelükben olyan felnőtt, szülő vagy tanár, akivel bizalommal megoszthatnák az őket ért traumákat. A zaklatást elszenvedő gyermekeknek csak nagyon kis százaléka kap segítséget, és sajnos ebből az értékzavarból fakadnak a napjainkra meglehetősen jellemző önértékelési zavarok, öngyilkossági kísérletek, valamint az osztálytársak fizikai, lelki bántalmazásai is.

„Szeretném megmutatni nekik, hogyan lehet ebből a helyzetből felállni, hogyan lehet a nehézségeket lehetőséggé alakítani. Maradj erős! Ez az üzenetem. Amikor megkísért annak a lehetősége, hogy feladd az álmaidat, küzdj még egy napig, még egy hétig, még egy hónapig, még egy évig!" – mondta Nick.

Megtanultam az előadásból, hogy Isten soha nem gyárt selejtet, s minden ember egyformán értékes, csodálatos az ő szemében kivétel nélkül!

Sápi Máté

A szeretet nem válogat

„Magasztallak téged, mert félelmetes és csodálatos vagy, csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt.” (Zsolt 139,14)

Az alábbiakban két kis tanmesét szeretnék megosztani: az elsőt egy könyvben olvastam, a másodikra az interneten találtam rá.

Karácsonykor különösen fontos, hogy senkit ne hagyjunk magára, senki ne érezze azt körülöttünk, hogy ő selejt, és a kutya sem törődik vele. Ha van egy magányos ember a családunkban, hívjuk meg magunkhoz vacsorára; ha van egy magányos szomszédunk, kopogjunk át hozzá egy kis aprósággal; ha tudjuk, hogy van az ismeretségi körünkben olyan ember, akinek különösen nehéz valamiért ez az ünnep, akkor imádkozzunk az Örökkévalóhoz bölcsességért, hogy vajon mivel tehetnénk könnyebbé számára az ünnepi napokat.

Tanuljuk meg Urunktól, hogy mi az igazi szeretet. Ha a keresztre tekintünk, megértjük, ő mit értett ez alatt a szó alatt. Önmagát adta. Isten, a Fiú szeretett minket, és önmagát adta értünk *„áldozati ajándékul, az Istennek kedves illatként”* (Ef 5,2). Micsoda odaadás! S Isten most is kifogyhatatlan szeretettel szeret téged.

Anglia bepillantást nyert egy ilyen szeretetbe 1878-ban. *Viktória* királynő második lánya *Alice* hercegnő volt, akinek kicsi fiát szörnyű betegség, a diftéria sújtotta. Az orvosok karanténba helyezték a gyermeket, és megkérték az édesanyját, tartsa távol magát tőle.

Ő azonban egy nap meghallotta, amint fia ezt súgja az ápolónak: „Miért nem csókol meg a mama többé?” A szavak meglágyították a szívét. Odarohant a fiához, és elhalmozta csókokkal. Pár napon belül a hercegnőt eltemették.

Úgy gondolom, nagyon fontos, hogy emlékeztessük magunkat és a reánk bízottakat egész évben az üzenetre: az ember nagyon értékes lény, hiszen Isten a saját képmására alkotta.

A következő tanmese is erről szól:

– Anya, látnod kellene az új gyereket az osztályunkban – mondta *Tomi*, miközben a frissen sült csokis sütményért nyúlt.

– Miért, mi van vele? – kérdezte az édesanyja.

– Olyan furcsa. Senki sem szereti – felelte a fiú.

– És miért nem? – ráncolta az anya a szemöldökét.

– Hát azért, mert annyira furcsa az öltözködése – idézte maga elé Tomi nevetve. – Olyan ruhákat hord, amelyek húsz éve kimentek a divatból.

– Talán nincs pénzük – vélekedett az édesanya.

Tomi vállat vont és így válaszolt:

– Nem csak a ruhája furcsa. Az orra is olyan tökéletlen... És a haja, mint...

Közben a fiú beleharapott a következő süteménybe, és figyelte édesanyját, aki kezdte szétválogatni az elkészült édességet. Egyenként szemügyre vette, majd tányérokra osztotta szét.

– Mit csinálsz? – kérdezte a gyerek.

Édesanyja fogta a legjobban megrakott tányért, és a szemetesvödör felé indult.

– Vannak sütemények, amelyek nem olyan jól sikerültek. Ez a selejt. Csak kidobom – válaszolt.

– Ki ne dobd! – háborodott fel Tomi, mint aki alig hisz a fülének.

– De hát nem tökéletesek, kisfiam. Nézd, ezek nem szépen sültek meg, ezeknek meg nem teljesen kerek a formájuk – magyarázta az édesanya.

– Attól még jók! – fejezte ki határozott ellenvetését Tomi. – El kell fogadni, hogy mások, mint a többi – mondta habozva, majd halkan hozzátette: – Mint az új gyerek, igaz?

Az édesanya egyetértően bólintott:

– *Mint az új gyerek. Mint minden gyerek, minden férfi és nő. Isten mindegyiket különbözőnek teremtette, és mindannyiukat szereti. Azt akarja, hogy az ő szeretetét sugározzuk feléjük mi is.*

Azután a „selejtestányért” fia felé nyújtotta.

– Nincs selejt – mondta Tomi, és újra vett egy sütit.

Hogyan vélekedünk erről? Nehezünkre esik olyan embereket szeretni, akik másképpen öltözködnek, beszélnek, vagy bármiben is különböznek tőlünk és a barátainktól? Emlékezz, hogy Isten teremtette őket olyannak, amilyenek, és ő nagyon szereti őket!

MBB

Isten életet megváltoztató hatalma

Tudtad, hogy Isten képes megváltoztatni azoknak az életét, akikről lehet, hogy már le is mondtál?

A Bibliában sok olyan történetet olvashatunk, ahol Isten hatalma képes megváltoztatni az embereket.

Istennek hatalma volt arra, hogy a félénk Mózesből vezetőt faragjon (2Móz 3-4), meglágyítsa a kegyetlen fáraó szívét (2Móz 11,1–8), az elkeseredett Illést megakadályozza abban, hogy feladja a küzdelmet (1Kir 19,15), Sault, a fanatikus keresztényüldözőt világutazó kereszténnyé tegye (ApCsel 9,1–31).

Péter apostol életében Isten hatalma óriási változásokat hozott. Mikor börtönbe került (ApCsel 12,1–19), annyira teljes volt hittel, és olyan békessége volt, hogy mélyen tudott aludni, bár tudta, hogy másnap kivégzik. Tíz-tizenöt évvel korábban még egészen más embernek látjuk. Amikor Jézust éjszaka elfogták, annyira félt, hogy megtagadta mesterét.

Az Úr persze tudta, hogy Péter ezt fogja tenni, és azt is tudta, hogy a gyáva Péterből Isten hatalmas erejével Péter lesz a keresztény egyház első jelentős vezetője (Mt 16,18–19).

„Simon, Simon, íme, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, majd ha megtérsz, erősítsd atyádfiait.” (Lk 22,31–32)

A keresztre feszítés után Péter megtört ember lett. A saját erejéből nem tudta összeszedni magát. Csak Isten ereje változtathatta meg. És meg is változtatta, ahogyan az Apostolok cselekedeteiben látjuk.

Isten mindig keresztülvitte az akaratát, és mindenki életét megváltoztatta, akiét csak akarta. Mi sem maradunk ki ebből, és a ránk bízottak sem.

MBB

Békehírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: Papp János egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula • Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs • • • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehirnok@baptist.hu • Archív számok: www.bekehirnok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/113; szabo.agnes@baptist.hu • A Békehírnök bankszámlaszáma: 11706016–22163851 • • • Kéziratot nem őrzünk meg. Lapzárta hétfő este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • • • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133–1256 • HU ISSN 1588–0117 (on-line) • Ára: 200 Ft

A BÉKEHÍRNÖK 2017. évi előfizetési díjai

Legyen otthonában a *Békehírnök*!

Csoportos előfizetés:

éves	8100 Ft
féléves	4900 Ft

Egyéni előfizetés:

éves	9400 Ft
féléves	5500 Ft

Egyéni külföldi havonta postázva:

EU-tagországokba	17 200 Ft
EU-n kívül	21 700 Ft

Egyéni külföldi hetente postázva:

EU-tagországokba	32 000 Ft
EU-n kívül	38 000 Ft

A 2017-es előfizetések *legkésőbb 2016. december 19-ig* rendezhetők a gyülekezeti iratterjesztőkön keresztül vagy a 11706016-22163851 csekkszámlán a kiadóhivatalban (1068 Budapest, Benczúr utca 31.).

Telefon: 0620/886-0445.

E-mail: szabo.agnes@baptist.hu.

Köszönjük!

Karácsonyi célgyűjtés

Az Országos Tanács döntése alapján ez évi karácsonyi célgyűjtésünkkel a kiskunfélegyházi baptista missziót támogathatjuk. Kérjük a kedves testvéreket, adományainkkal segítsünk a baptistává lett fiatal kiskunfélegyházi gyülekezetnek, hogy imaházépületük is baptista tulajdonba kerülhessen. (Az erről szóló cikk előző számunkban olvasható.) A célgyűjtés adományait erre a számlaszámra küldjük: *Magyarországi Baptista Egyház, KDB Bank (Magyarország) Zrt. 13555555-11111111-11111111, közlemény: Kiskunfélegyházi imaházvásárlás.*

A Baptista Könyvesbolt ünnepi nyitvatartása

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a Benczúr u. 31. szám alatt található könyvesbolt *utolsó nyitvatartási napja 2016-ban december 20.* A könyvesbolt a leltározás után, *2017. január 16-tól* várja újra kedves vásárlóit.

Első bemerítés Tuzséron a Kegyelem Roma Baptista Gyülekezetben

Első olvasásra talán furcsának tűnik ez a cím. Mitől első? Többször hallottunk híradást már tuzséri cigány testvérek bemerítéséről. Attól első, hogy eddig egyetlen baptista cigány imaházban van bemerítőmedence, ahol a bemerítés történt. A Baptista Tevékeny Szeretet Misszió egy pályázat keretében teljesen felújította a tuzséri cigány gyülekezet imaházát, és a felújításkor egy bemerítőmedence is kialakításra került.

Nagy hála töltötte el a testvérek szívét 2016. augusztus 14-én, mert két fiatal meghallotta Jézus hívó szavát. Nagy kegyelem, hogy Isten nem engedte elveszni őket a bűnök mélységében, hanem amikor felismerték bűneiket, megvallották és szabadulni akartak rabságukból. Isten személyválogatás nélkül lehajolt értük, és kiemelte a mélységből őket. Tudták, hogy ez a maguk erejéből nem megy, szükségük van Jézus Krisztus megmentő segítségére.

Sztojkó Károly bizonyságtételében elmondta, hogy sok bűne mellett 20 éve nem beszélt a szomszédaival, de ahogy megtért, érezte, hogy ebből is meg kell térnie, minden emberrel békességben kell élnie, így ezt is le tudta rendezni, és békességük lett egymással.

Jónás Ottó arról tett bizonyságot, hogy Isten megszabadította a drogtól, az italtól, a dohányzástól, a bántó szavaktól, cselekedetektől, amelyeket a környezetében élőknek kellett elszenvedniük.

Mindketten Istentől kértek és kaptak kőszív helyett egy új szívet, ami már a Lélek gyümölcsét termi.

Az igehirdetésben *Nagy Kornél* evangélista testvér Lk 7,11–17 alapján a naini ifjú feltámasztásáról beszélt. Két csoport van ma is, azok, akik a halottas menethez tartoznak, és azok, akik meghallják Jézus szavát: „kelj fel és járj”, és az élők csoportjához tartoznak. Ha meghallod az ő hangját, beengeded az életedbe, akkor Jézus bemegy, veled vacsorál, és így teljes békesség, öröm, szeretet lakja a szívedet, és így az örök életbe tartók csoportjába tartozhatsz.

Hangzott a kérdés a hallgatósághoz: Te melyik csoporthoz akarsz tartozni? A választás lehetősége rajtad áll. Döntsd el még ma!

Kovács Bálint lelkipásztor testvér, aki a bemerítés szolgálatát végezte, arra buzdított, hogy hálásak legyünk azért, hogy Jézus Krisztushoz mehetünk úgy, amint vagyunk, csak oda kell menni a kereszt tövéhez, és az értünk kifolyt vér lemos minden bűnt, ami az életünkben van. Most, amíg erre van lehetőség, ragadjuk meg az Úr Jézus hívását, tegyünk le minden ránk nehezedő bűnt, és kövessük őt!

Nagy örömmel, hálával, lelkesen énekelték testvéreink a gyülekezettel együtt:

Megtaláltál, Jézus, megszólítottál,
Összetörted szívem, újjá formáltál,
Megalkottad bennem csodás tervedet,
Rólad szól az életem, téged dicsérlek!
Tudom, hogy nem álom, élő valóság,
Egyszer minden álmom valóra vál,
Kezed érintése olyan jó nekem,
Csak annyit mondok néked:
Nagyon szeretlek!

A bemerítési istentisztelet alatt újabb döntés született, így örömmel készülünk a következő bemerítésre.

Kovácsné Jóföldi Márta